

Publicerad 2007-05-31 08:00 av Sofiapoema

Min Svenska uppsats om barndomsminnen som har språket i centrum.

Fick MVG!

Berättelsernas Värld

De vita bomullslakanet känns strävt mot min hud. Jag drar mina fingrar över väven och plockar förstrött bort lösa trådar. På min vänstra sida ligger en bok, en trasig bok med pärmen avsliten. På min högra sida ligger en man, med kalt huvud och brunguldt, kort skägg. Det är pappa. Hans ögonlock hänger tungt över de hasselnöts bruna ögonen. Jag måste skynda mig innan han somnar. Med en hård stöt i sidan och ett svingande med boken, upp på magen, väcker jag honom till liv. Han blinkar lite förstrött men fattar snart, godnattsaga.

Jag kryper närmare och lägger hakan mot hans axel. Skägget river lätt mot min tinning. Han doftar bowlinghall, bowlingklot och herrparfym. Boken med sina nötta sidor doftar också bowlinghall, det är inte första gången han läser för mig. Han slår upp första sidan som pryds av ett litet hus, en man och hans fyra getter. Varje get dansade i ring runt mannen i sina färgglada pälsar. Det var en röd, blå, gul och en vit.

Efter en kort harkling börjar han läsa, lätt i tonen och med sjungande takt. Den är på vers. ”I en stuga bodde Petter, med en katt och fyra getter...” Jag gräver ner fingrarna i täcket och lyssnar spänt. Varje vers väcker något i mitt minne, jag kan se de blanka bilderna framför mig utan att titta ner i boken. Jag kan den utantill. Mina läppar formar tyst orden och försöker förstå hur pappa kan se något i dom där små bläckplumparna. Tänk när jag också kan läsa!

Det börjar bli mörkt och bilarnas lyktor skapar smala sicksack mönster i taket. Jag drömmer mig långt bort. Jag står i en skog. Framför mig står en lurvig figur. Han hoppar nervöst fram och tillbaka på sina nakna fötter och håller sig om magen. ”Aj, aj, aj” hör jag honom klaga ”Att man åt upp allihop!” Då förstår jag. Det är trollet Ludenben, han är alltid arg och hungrig som en varg. Han måste ha ätit upp dom! Ligger alla mina älskade getter där inne? Rädda och frusna inne i mörkret.

Geten röd som var bäst när han var död, geten Blå som var ful som få, geten gul som var så hiskeligt ful och geten Vit som luktade skit. Rim som min pappa snällt nog hittade på.

Plötsligt försvinner skogen och jag är tillbaka i rummet. Pappa gäspar högt och gnuggar sig i ögonen. ”Orkar du verkligen hela?” Han ser frågande på mig. Jag nickar snabbt och kryper tätare intill, här kan det ju inte sluta! Han suckar och tar åter upp boken.

Ludenben sitter på sin sten och vilar. Hans händer håller krampaktigt om magen. Plötsligt susar något svart förbi mina fötter. Jag snubblar till och ser ner, det är katten Murre Svart! Snabbt som blixten rusar han fram, tätt följd av hunden Sixten och mig själv. Ludenben kommer snabbt på fötter och lunkar hastigt bort, men

han är alldeles för mätt för att springa iväg. Vi rusar ikapp honom. Han tar några skrämde steg bakåt och halkar.

Ner, ner för berget trillar Ludenben och med en duns landar han på magen så den spricker. Ut kommer getterna i en färgkaskad och hoppar glatt upp till platsen där jag, Sixten och Murre Svart står.

Jag känner lyckan växa i maggropen. Glädjen över att ha räddat dom är kolossal. Jag springer omkring på mina nakna fötter och leker med getterna. Klappar deras mångfärgade pälsar och skrattar. Efter en stund går vi alla tillbaka till stugan. Petter står i dörröppningen. Han skiner upp och springer bort till mig. Med en hård kram tackar han mig och hälsar alla getter hem igen. Jag fnittrar högt, allt låter så mycket roligare på vers.

Han bjuder oss alla in på bulle och saft men precis när jag ska stiga in över tröskeln försvinner Petter, getterna och skogen. Jag är tillbaka i sängen. Jag tittar förvirrat upp. Pappa ligger med huvudet lätt lutat mot kudden och boken uppslagen på magen. Vartannat andetag bryts av en ljudlig snarkning. Jag ler för mig själv och lirkar boken ur hans händer.

Bilden av saftkalaset stirrar tillbaka på mig. Jag drar med fingrarna över bilden. Det är nästan så jag kan känna smaken av kanelbullar. Värmen sprids upp från mina fingertoppar och jag kan inte hjälpa att känna mig nöjd. Det var jag som gjorde det här, jag lyckades.

Himlen utanför har blivit mörkare, fåglarna har slutat sjunga. Jag vet att jag borde sova nu men jag kan inte. Jag är alldeles för uppspelt och lycklig för att gå tillbaka till min egen säng och lämna älskade pappa, helt ensam kvar.

Sicksack mönsterna i taket blinkar svagt åt mig. Jag lägger ner boken och vänder mig om till pappa. Hans händer vilar slapt på magen och huvudet lutar i en snäv vinkel ner mot madrassen. Jag ålar mig sakta tillbaka till hans sida och lägger huvudet mot hans bröst. Jag känner hans bröstorg sakta sänkas och höjas. Hans hjärta slår lugnt och rytmiskt någonstans där nere bakom all hud och ben. Värmen omfamnar mitt huvud och får mig att känna mig tung och stilla.

Jag driver in och ut genom färgglada drömmar och försvinner nästan bort då mamma kommer in i rummet. ”Nu får du lägga dig i din egen säng för nu ska jag också sova.” Jag döljer en gäspningen med baksidan av handen och nickar. Jag lyfter långsamt huvudet och kravlar ner för sängen. Med snabba steg springer jag genom lilla hallen och in i mitt och min storasysters rum. Hon ligger redan och sover så jag smyger bort till min säng.

Under mitt varma duntäcke och mitt lager av gosedjur lägger jag mig till rätta. Efter att ha sagt god natt till alla, i tur och ordning, börjar mina ögonlock bli tunga. Jag är tillbaka i skogen. Framför mig står Petter, katten Murre Svart, Sixten och getterna. Alla hälsar mig välkommen med öppna famnar. Jag sätter mig vid bordet och bjuds på litervis jorgubbssaft och bullar.

Av alla sagor mina föräldrar har läst för mig så sitter Petter och hans fyra getter som gjutet i mitt minne. Jag

vet inte om det beror på den lättlärd och rolig handlingen eller de underbara rimmen. Men vad det än är så ligger den mig varmt om hjärtat och det är en saga som jag själv kommer berätta för mina barn, med vissa ändringar som min pappa tog sig för att göra.

Men sedvänjan med godnattsaga skulle efter något år få ombytta roller. När pappas ork falnade fick jag själv gripa in och tillslut var det jag som läste godnattsaga för honom. Dels för att upprätthålla traditionen, dels för att få ligga i mammas säng som var det verkliga målet. Pappa somnade alltid efter några meningar.

Jag tror att detta med läsningen har varit en grundsten i mitt liv och mitt intresse för språket. Pappas egengjorda rim kanske till och med har hjälpt till att skapa min talang inom poesi, vem vet. En sak jag vet säkert är att jag alltid kommer bära minnena om hur jag räddade getterna, Sixten, katten Murre svart, Petter och saftglasens klirrande i skogens djup. _____ Slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sofiapoema med Poeter.se id #3292 innehar upphovsrätten